

POVIJEST HRVATSKE REGIJE ZAGREB – POČECI U BANJA LUCI

Otrprike u isto vrijeme u kneževini Baden, za vrijeme Bismarcka, događaju se ista snažna liberalna previranja i odbacivanje tradicionalnog vjerskog života. Kao odgovor na takvo stanje javlja se novi val vjerskog života, nastaju nove redovničke zajednice, među kojima također i Klanjateljice Krvi Kristove, koje su shvatile da se obnova društva ponajprije ostvaruje kroz obrazovanje. Stoga su svoje odgojno djelovanje širile radom u školi, a podupirale ga ustrajnom molitvom. Božanska Providnost poslužila se dvojicom svećenika kako bi ostvarila svoj plan ujedinjenja ovih dviju zajednica iste duhovnosti i područja djelovanja: zajednice iz Rima i zajednice iz pokrajine Baden, koje se dogodilo 13. kolovoza 1847. pod vodstvom Marije De Mattias.

Za Klanjateljice njemačke grane nastalo je teško razdoblje progona; selile su iz Njemačke u Švicarsku i u Francusku, potom u Austriju dok im Providnost nije pokazala novi put prema Bosni. Prve 3 Klanjateljice Krvi Kristove s 13 pripravnica, predvođene sestrom Herminom Gantert, dolaze iz Feldkircha (Austrija) 7. listopada 1879. u Banja Luku na poziv trapista o. Franza Pfannera. Smjestile su se u preuređeni turski čardak kojega je o. Pfanner nazvao „Sv. Josip u Nazaretu“. Kasnije je ostao samo naziv *Samostan Nazaret*. Sestre odmah po dolasku otvaraju sirotište, zatim osnovnu (pučku) školu do 4. razreda, kasnije i građansku školu (daljnja 4 razreda), konvikt za djevojčice i internat za djevojke koje su htjele stupiti u samostan. U početku je većina zvanja bila iz Njemačke i Austrije, a kasnije pristupaju i djevojke iz domaćih obitelji. Prvotni apostolat sestara bio je odgojno-obrazovni rad koji je u razdoblju ratnih i poratnih okolnosti 1941.-1947. nasilno prekinut, a na tlu Bosne i Hercegovine gotovo sva imovina oduzeta. Sestre su bile prisiljene na druge oblike apostolata, a u okolnostima ograničenog djelovanja Crkve u komunističkom društvu, radile su uglavnom u župnom pastoralu i kućanstvu. Bez obzira na teške okolnosti, broj članica je rastao. Samim time su otvarane i nove apostolske zajednice u Hrvatskoj, Australiji, Njemačkoj te Bosni i Hercegovini. Sjedište provincije iz Banja Luke preneseno je u Bosanski Aleksandrovac, a 1961. godine u Zagreb.

Razgranatu apostolsku djelatnost ponovno prekida rat 1991.-1995. No, protjerane iz nekih mjesta, sestre odlaze u druga, tamo gdje je zov krvi bio snažniji (Vukovar, Glamoč, Hrvatska Kostajnica, Vidovice, Okučani, Đulovac...), a samostan za starije sestre grade u Ivancu (Hrvatsko Zagorje).

Odgovarajući na Kristov poziv da s njim sudjeluju u otkupiteljskom poslanju, sestre danas između ostaloga vode *Centar za odvikavanje od ovisnosti „Marjanovac“* (Bosanski Aleksandrovac, BiH), skrbe za starije i nemoćne osobe u *Domu „Dragi bližnji“* (Okučani, Hrvatska), doprinose unaprjeđenju kvalitete života pripremljanjem biljnih lijekova u Biljnoj apoteci „Karmela“ (Nova Topola, BiH), okupljaju mlade u *Centru za susrete mladih „Sanguis Christi“* (Olib, Hrvatska), u multikulturalnoj i multietničkoj sredini vode *Knjižnicu „Sv. Josip“* (Bihać, BiH), zalažu se za inicijative solidarnosti u korist onih na rubu društva preko djelovanja *Zaklade „Marija De Mattias“* (Zagreb, Tuškanac 56), otvaraju vrata samostana za smještaj studentica (Zagreb, Miramarska 100).

Glavna područja djelovanja danas su: odgojno-obrazovni rad u osnovnim i srednjim školama, u dječjim vrtićima i na fakultetima, rad u bolnicama, ambulancama i domovima za starije i nemoćne osobe, karitativno-socijalni projekti, različiti oblici pastoralnog djelovanja, promicanje ASC duhovnosti među mladima i odraslim vjernicima laicima (Zajednice Krvi Kristove i *ASC pridruženi*), zalaganje na ekumenskom području, rad s Romima, pomaganje osoba s poteškoćama u razvoju, promicanje liturgijske glazbe (župni i dječji zborovi) i animiranje liturgijskih slavlja.

Konstitucije, koje su program života Klanjateljica, ističu: „Po našim različitim službama naviještanja Evanđelja i promicanja ljudskoga društva, po našoj molitvi i nošenju križa Kristova, po svakidašnjem sudjelovanju u izgradnji tijela Kristova, pomažemo da svako stvorenje napreduje prema *onom lijepom poretku stvari što ga je Sin Božji došao utemeljiti svojom krvlju*.“

Klanjateljice Krvi Kristove u molitvi i klanjanju do nogu Raspetoga crpe snagu i nadahnuće kako bi mogle dijeliti plodove otkupljenja te svojom posvetom i apostolskim djelovanjem svjedočiti ljubav prema Bogu i „dragom bližnjemu“.